

Centrum voor Ontwikkeling, Documentatie en Informatie Palestijnen

Ectorsstraat 19, 3400 Landen
Rekeningnr: 000-157 66 47-09

Tel & fax: 011-88.15.52
Website: www.codip.be

E-mail: Codip@skynet.be
www.sabra-shatila.be

Inhoud

1. Editoriaal: Europa en Israël: rode loper, pluimstrijkerij, door Wim de Neuter
2. Israël-Palestijnen, apartheid of erger dan apartheid?
Moshe Machover
3. Israël de hoofdschuldige aan dit drama_Dries van Agt
4. CODIP-ACTIEF: steun Palestina

“Ik heb je lief,
ik heb verdriet om jou,
mijn Palestina,
Verpuinde huizen,
scholen gesloten,
grond en olijven gestolen,
wie en hoe ze je haten
weet je aan den lijve.
Ik hoor je vernederd
wederopstaan,
ik zing mee intifada.”

Herman Boon
(Goede Vrijdag 2005)

Beste Vrienden van Palestina,

9 juli, één jaar nadat het Internationaal Gerechtshof in Den Haag een vonnis velde over de apartheidsmuur. Daarmee maakt Ariel Sharon, van de bezette Westelijke Jordaanoever een ommuurd getto. Den Haag noemde de muur strijdig met het internationaal recht. Binnenkort trekt Sharon zijn troepen terug uit de Gazastrook. Het gros van de Gazakolonisten verhuist naar de bezette Jordaanoever. Ook Gaza is een goed bewaakte openluchtgevangenis (1,4 miljoen Palestijnen). Europa blijft de Israëlische regering verder met de nodige egards behandelen. “Onze” minister van Buitenlandse Zaken, L.Michel (nu Europees Commissaris voor Ontwikkelingssamenwerking) was op 14 februari 2003, in volle verkiezingscampagne, te gast bij de rabiaat zionistische Radio Judaïca in Brussel. Michel zei dat hij een vriend van Israël is, blijft en altijd zal blijven.

In maart 2005 was premier Guy Verhofstadt in Israël om er het vernieuwde Holocaustmuseum Yad Vashem te openen. Dat is gebouwd op de ruïnes van twee in 1948 verwoeste Palestijnse dorpen: Deir Yassin (de hele bevolking werd afgeslacht) en Ein Karim. In een interview met de Israëlische krant Haaretz, nam Verhofstadt het Israëlische apartheidssysteem zonder verpinken in bescherming. Zijn onvoorstelbare argument? Israël heeft niet het monopolie op discriminerende wetten. Geen enkele kwaliteitskrant vond het nodig om de premier terug te fluiten. Verhofstadt had van zijn Israëlische ambtsgeenoot gehoord dat de apartheidsmuur “slechts een tijdelijke maatregel was”. Hij geloofde generaal Sharon op zijn woord.

Europese politici mogen over de staat Israël de grootste onzin vertellen. Niemand van de politieke elite of van de media neemt de tijd om de excellenties te melden dat zij uit hun nek kletsen. De laatste in het rijtje was de voorzitter van het Europees parlement, Josep Borrell, een vooraanstaand lid van de Spaanse socialistische partij PSOE. Hij mocht de honneurs waarnemen in het Israëlische parlement. Hij stak de loftrompet. “Israël is een natuurlijke partner van Europa”. “Het is van vitaal belang om onze bilaterale banden te ontwikkelen.” “Ik wens de Europese verantwoordelijkheid voor het bestaan van Israël als joodse staat te benadrukken”. Enzovoort. Israël een koloniale staat? Een militaristische staat? Een apartheidstaat? Een illegale atoomstaat? Europese politici staan pal achter Israël. Ook degenen die nog even in de wachtkamer van de politieke elite moeten wachten. Mag ik even Filip Dewinter van de partij “eigen belang eerst” citeren? In de Standaard van 28 januari 2005 verklaarde hij: “ik heb een brief geschreven naar enkele joodse organisaties om onze houding uit te leggen. Daarin benadruk ik dat het Vlaams Belang de joodse staat beschouwt als een voorpost van het Westen, als een fort tegen de islam en het Arabisch terrorisme.” Het is me een mooie club... Wat doen we eraan? Doorgaan en een internationale boycotcampagne tegen de apartheidstaat Israël voeren. Zonder complexen... Wim de Neuter

Israël-Palestijnen, apartheid of erger dan apartheid? Moshe Machover¹

De laatste tijd bestaat er een groeiende tendens onder de tegenstanders van de Israëlische onderdrukking en de verdedigers van de Palestijnse rechten om het Israëlische beleid ten aanzien van de Palestijnen als 'apartheid' aan te duiden. De 'Afscheidingsmuur' die Israël op Palestijnse grond bouwt wordt vaak als 'Apartheidsmuur' afgeschilderd. Een internationale conferentie over Palestina die voor 5 december 2004 in de School of Oriental and African Studies in Londen op het programma stond, werd door de organisatoren getiteld als 'Verzet tegen Israëlische apartheid: strategieën en beginselen'.

Graag zou ik willen waarschuwen tegen het klakkeloos gebruik van deze misleidende analogie tussen het Israëlische beleid en dat van het voormalige apartheidsregime in Zuid-Afrika. Het is theoretisch onjuist en politiek schadelijk.

Dat neemt niet weg dat de twee veel trekken gemeen hebben. Beide zijn kwaadaardig racistisch; beide leggen in zekere mate een scheiding tussen etnische groepen op. En dat is niet toevallig. Beide zijn loten van dezelfde stam: de *colonial settler state* [in politicologisch jargon ook wel aangeduid met 'vestigingskolonialisme'; red.] Het is waar, Israël en het Zuid-Afrika van de apartheid waren zolang deze staat bestond, de laatste twee nog bestaande actieve voorbeelden van deze soort.² Israël resteert nog als enige.

Maar het punt is dat zij behoren tot twee verschillende soorten van hetzelfde geslacht. Alle *colonial settler*-maatschappijen zijn gebouwd op exploitatie van de hulpbronnen van het land dat zij koloniseerden: Allereerst de grond die zij van de inheemse bevolking wisten af te nemen, waardoor deze onteigend werd. Het beslissende verschil tussen de twee soorten was wat er terecht kwam van de onteigende inheemsen.

In het ene kolonisatiemodel werd hun arbeidskracht een van de inheemse hulpbronnen - ja, de enige hulpbron - die door de kolonisten werd geëxploiteerd. Het etnische conflict tussen de twee groepen werd daarmee tot een soort klassenstrijd. Dit model wordt in bijna zuivere vorm vertegenwoordigd door het Zuid-Afrika van de apartheid.

Het andere model veronderstelde de eliminatie van de inheemse bevolking, niet zozeer hun exploitatie maar uitroeiing dan wel verdrijving. Israël is een levend voorbeeld van dit model. Wie zoekt naar een leerzame parallel moet niet naar Zuid-Afrika kijken, maar eerder naar de geschiedenis van de Indianen in Amerika, zie De Brown's *Sury my Heart at Wounded Knee - An Indian History of the American West*.

Apartheid was een instrument om de uitgebuide inheemse bevolking - de meerderheid van de bevolking - als onderdeel van dezelfde economie binnen boord te houden en daarmee in essentie ook als onderdeel van dezelfde maatschappij als die van de kolonisten, hun uitbuiters. Maar dan wel zonder het feitelijk toe te geven en zonder de eerstgenoemde burgerrechten te geven. Officieel waren de inheemsen burgers van namaakstaten - de Bantoestans. Maar het laatste wat de architecten van de apartheidstaat wilden, was dat de zwarte Afrikanen echt zouden vertrekken. Hun arbeidskracht was immers van vitaal belang voor zijn economie.

Het zionisme overwoog nooit de stichting van een *Palestinostan* voor de Palestijnse Arabieren [Palestijnen]. Het plande vanaf het allereerste begin ze kwijt te raken om zo een zuiver joods 'Land van Israël' te kunnen creëren. Deze voorafberaamde politiek - die in de zionistische literatuur '*transfer*' wordt genoemd - werd op grote schaal in de oorlog van 1948

toegepast. De Palestijnse minderheid die de opkomende Israëlische staat uit gebrek aan tijd of de gelegenheid daartoe - niet van zijn grondgebied wist te verdrijven, leek geen ernstige 'demografische bedreiging' te vertegenwoordigen. Dat neemt niet weg dat wel hun grond voor het grootste deel werd onteigend en aan joodse nederzettingen werd overgedragen. Zij werden ernstig gediscrimineerd en ve-

¹ Uit Soemoed, mrt/april 2005

² Er zijn enkele andere staten te noemen die zo tot stand gekomen zijn, maar zij zijn opgehouden *actief* te zijn - zoals een uitgedoofde vulkaan nog altijd als berg bestaat, maar niet langer een actieve vulkaan is.

le jaren onder militair bestuur gesteld, Maar - en dat is cruciaal elementaire burgerrechten werden hun niet onthouden. Zij zijn Israëlsche burgers en zij hebben stemrecht voor de Knesset.

Een nieuw probleem ontstond als gevolg van de Juni-oorlog van 1967. Israël kreeg toen ineens geheel Palestina onder controle en een deel van Syrië. Maar vanuit zionistisch gezichtspunt gezien ging deze grote aanwinst aan land - de vervulling van hun natste dromen - gepaard met één sta-in-de-weg: Een grote Palestijnse bevolking, waaronder veel vluchtelingen en hun nakomelingen als gevolg van de etnische zuivering van 1948. Deze bevolking die niet 'uit zijn plaatsen was "weg te branden"', zo realiseerden de zionisten zich, 'zou het fundament van onze staat wel eens kunnen vernietigen'.³ Israël slaagde er wel in om sommige van de pas bezette gebieden etnisch te zuiveren, zoals de gehele Hoogvlakte van Golan, de Latroun saillant in de richting van Jeruzalem en sommige vluchtelingenkampen nabij Jericho. Maar het merendeel van de bevolking van de Westelijke Jordaanoever en de Strook van Gaza was nog altijd niet 'uit hun plaatsen weg te branden'.

De zionisten van alle grote partijen van de Arbeidspartij zowel als van *Likoed* - wensten vurig de 'transfer' van zoveel mogelijk Palestijnen. Zij verschilden alleen op het punt van wat mogelijk werd geacht. De meer pragmatisch of voorzichtig ingestelden onder hen dachten dat de 'wereld' (wat voor Israël vooral neerkwam op politici en opiniemakers uit de Verenigde Staten) een massieve etnische zuivering niet zou toestaan. Anderzijds werd het duidelijk - in het bijzonder tijdens de Eerste *Intifada* [1987-1993] - dat Israël directe controle van de Palestijnse bevolking niet zou kunnen bekostigen. Deze meer pragmatisch ingestelde zionisten zagen uit naar een Palestijns leiderschap dat dit werk voor hen zou opknappen: Het controleren en onderdrukken van de Palestijnen om daarmee de veiligheid van Israël te garanderen. Dit was de essentie van de Akkoorden van Oslo [van na 1993] die Shimon Peres aan Yitzhak Rabin wist te verkopen en - niet minder belangrijk - aan Yasser Arafat.⁴

Als 'Oslo' zou zijn doorgevoerd, dan zou dit inderdaad tot iets als een Palestijnse Bantoestan hebben geleid met als resultaat dat de zionistische *colonial settler state* meer en meer zou samenvallen met het apartheidsmodel. Maar zo zou het niet gaan. Het plan stuitte op krachtige tegenstand bij meer optimistische of fundamentalistische zionisten zoals Ehoed Barak in de Arbeidspartij en de meeste leiders van de Likoed. Net op tijd voor hen werd Rabin vermoord. De regering van Benjamin Netanyahu die vervolgens aantrad, schoof de uitvoering van Israëls aandeel in de Oslo-uitverkoop op de lange baan en hielp 'Oslo' daarmee om zeep. De daaropvolgende Israëlsche premier, Barak van de Arbeidspartij, zette in Camp David-II dit beleid met meer subtiele middelen voort door Arafat nieuwe voorwaarden te dicteren, valselijk verpakt als een 'genereus aanbod', dat zelfs hij niet kon accepteren.

De daarop volgende premier Ariel 'Bulldozer' Sharon - trouw aan zijn legendarische bruutheid en bloeddorstigheid - volgde weer een andere tactiek: Die van de vernietiging van de hulpbronnen van het Palestijns Nationaal Gezag (PNA) en tegelijkertijd een tactiek van het bewust provoceren van Palestijnse zelfmoord-acties. Zo kon Arafats incompetentie als Israëls veiligheidsagent aan het licht gebracht worden, diens nutteloosheid bewezen worden, evenals diens irrelevantie vanuit zionistisch gezichtspunt.

Wat Sharon & Co voor ogen staat is niet echt een apartheidregime. Zij zijn er niet in geïnteresseerd om de Palestijnen permanent op hun plaats te houden als onderworpen bevolking. Hun plan is om zoveel mogelijk Palestijnen etnisch te verdrijven [etnische zuivering]. Dit vereist uiteraard wat in zionistische taalgebruik *she'at kosher* - het geschikte moment - wordt genoemd. Een algehele omwenteling in het Midden-Oosten zou zo'n geschikt moment kunnen vormen. Zonodig kan dit laatste daadwerkelijk worden uitgelokt.

³ Joseph Weitz, 'A solution to the refugee problem - a state of Israel with a small Arab minority'; in *Davar* van 29 september 1967. Formeel was *Davar* het dagblad van de *Histadroet* [Israelische vakbeweging/werkgever; red.], doch in feite het orgaan van de Israelische Arbeidspartij [later Arbeidspartij]. Weitz was lid van die partij, een *apparatchik*, die een centrale rol heeft gespeeld bij de voorbereiding van de 'transfer' [massale verdrijving; etnische zuivering] van Palestijnen vóór 1948 en de grootschalige doorvoering daarvan in de periode 1948-49.

⁴ Elders heb ik stilgestaan bij de redenen van Yasser Arafat om de rol op zich te nemen van politiechef in Israëlsche dienst

Intussen dient de Palestijnse bevolking te worden versnipperd en gescheiden - niet alleen van de Israëliische joden maar ook binnen hun eigen gemeenschap/ het ene dorp van het andere, de ene wijk van de andere. En laten we ons niet vergissen: Dit gaat niet in de richting van een Bantoestan, het heeft meer weg van een serie Indianen-reservaten.

Door een en ander met apartheid gelijk te stellen mist men het meest essentiële punt. Het kan ook pro-Palestijnse propaganda aan kritiek blootstellen: Verdedigers van het zionisme kunnen gemakkelijk aantonen dat de Palestijnse burgers van Israël hoewel ze geen gelijke rechten hebben - niettemin aanzienlijk beter af zijn dan de zwarte Zuid-Afrikanen dat waren onder de apartheid.

Maar, veel belangrijker nog: Het spreken over Israëlische 'apartheid' leidt de aandacht af van veel grotere gevaren. Immers, in zoverre het gaat over de meeste Palestijnen, is de zionistische politiek veel erger dan apartheid. Apartheid kan worden teruggedraaid. Etnische zuivering is oneindig veel moeilijker terug te draaien. Zeker niet op korte of middellange termijn.

Dat neemt niet weg dat er één groot verschil is tussen het zionistische kolonisatie-project en dat van de Verenigde Staten. Toen deze laatste zijn 'manifeste bestemming' had bereikt en zich van oceaan tot oceaan uitstreckte - waarbij de inheemse bevolking tot stof vermalen werd - gold een 'klaar is Kees': Niet langer opjagen en uitroeien van Indianen. In het geval van het zionistische Israël - om het even hoe ver het zich kan uitbreiden (en het zal zeker behoefte hebben zich verder uit te breiden om vroegere expansies te kunnen beschermen en verdedigen) het zal altijd omringd blijven door Arabieren. Als de Arabische wereld zich ooit zal verenigen, kan deze het zionistische expansionisme verslaan en terugdraaien.

Maar dit zal een verreikende omvorming van de Arabische wereld vereisen/ het einde van de huidige heersende klassen en de eenwording van de Arabische natie.

Uit Soemoed maart-april 2005 (NPK en VPK) [uit: *News from Within* (West-Jeruzalem), Volume 21, Number 1 (december 2004 - januari 2005); pp. 12-13]

Moshé Machover werd in 1936 in Tel Aviv (Palestina) geboren. Hij is aan tal van onderwijsinstellingen in Israël en Europa verbonden geweest en is emeritus hoogleraar Filosofie aan de Universiteit van Londen.

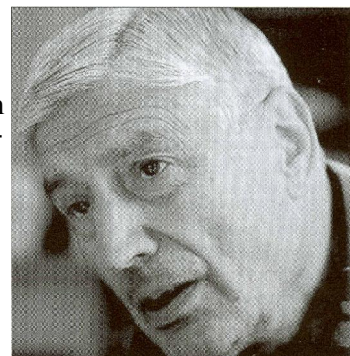
vertaling: Kees Wagtendonk

Andries versus Andries

Paul Kuyper

Wie zich herinnert hoe CDA-politicus Andries (Dries) van Agt zich als premier opstelde tegenover Israël en de Palestijnen, zal zich af en toe verbazen (en verheugen) over de ommekeer in diens standpunten in de achterliggende jaren.

In 1982 voerde het Israël van premier Menachem Begin en minister van Defensie Ariel Sharon zijn bloedige invasie in Libanon uit. In enkele weken werden minstens 17.000 Libanezen en Palestijnen om het leven gebracht, grotendeels ongewapende burgers. Ook in Europa was de verontwaardiging groot, en er gingen veel stemmen op voor Europese sancties tegen Israël. In elk geval Groot-Brittannië, Frankrijk en Griekenland voelden hiervoor, maar vooral twee leden van de toenmalige Europese Gemeenschap wisten dit tegen te houden: West-Duitsland (onder kanselier Helmut Schmidt) en Nederland onder leiding van premier Dries van Agt. Van Agt legde voor de radio uit (29 juni 1982) waar om hij bijvoor beeld tegen opschorting van

het EG-Associatieverdrag met Israël was: De bedoeling van het verdrag was nu juist de handel met Israël te bevorderen, en opschorting van het verdrag zou daarmee in strijd zijn.(!)

Maar al geruime tijd geeft van Agt er blijk van radicaal van gedachten veranderd te zijn. In 2002 was hij een van de opvallendste ondertekenaars van de advertentie 'Stop de Bezetting!' en spreekt zich nu duidelijk uit voor de opschorting van het EU-Associatie verdrag met Israël.

Deze 'beking' is ook de sterpresentator van de Evangelische Omroep, Andries Knevel - pleitbezorger door dik en dun van de politiek van Israël - niet ontgaan. Op zaterdag 12 maart wijdde hij zijn wekelijkse televisieprogramma geheel aan een poging om van Agt, door middel van een gezamenlijke reis naar Israël en Bezette Gebieden, tot andere gedachten te brengen. Maar zijn poging was vergeefs. Van Agt verklaarde ondubbelzinnig:

'Ja/ ik ben echt van overtuiging - het spijt me om dat te moeten zeggen dat Israël de hoofdschuldige is aan dit drama, en wel door de Bezette Gebieden bijna 40 jaar bezet te houden, door - en dat is het ergste nog - die gebieden vol te zetten, vooral de West Bank, met kolonisten en settlements want dat zijn evenzovele annexaties van bezet gebied en beletten een vredesregeling ook in de hoogste mate en het derde is natuurlijk het bouwen van de muur op Palestijns gebied, waarvan het Internationaal Gerechtshof onlangs gezegd heeft: Dat is totaal ongerechtvaardigd, dat is verboden, dat mag u niet doen.'

Knevel kon slechts tegenwerpen: *'Ik kan me voorstellen dat mensen die hier leven, die zich verraden voelen door de wereld, die de strijd alleen moeten strijden, zeggen: Nou dat hele Hof en die hele VN, ze kunnen me wat.'*

Knevel liet niet na zijn gesprekspartner te confronteren met Israëlische nabestaanden van slachtoffers van Palestijnse aanslagen. Van Agt wees erop dat, hoe droevig dit geweld ook is, het geen verandering kan brengen in ons oordeel waar de primaire verantwoordelijkheid ligt voor het voortduren van het onrecht. En hij bleef bij bovenstaande duidelijke uitspraken.

Jammer voor Andries Knevel: Zijn poging om de heer van Agt tot een tweede 'beking' te brengen is mislukt. Wie de Palestijnse zaak een warm hart toedraagt kan zich daarover slechts verheugen.

Paul Kuiper

Wie in zijn leven nooit van gedachten is veranderd, heeft nooit nagedacht'

H.J.A.M. Schaepman (1844-1903) katholiek politicus

ACTUALITEIT

Laten wij toe dat politici onze kostbare waarden opgeven?

Één jaar na de veroordeling van Israël door het Internationaal Gerechtshof in Den Haag over de Muur bouwt Israël ongestraft en zeer intensief verder. De internationale wetten gelden alleen voor de vijanden van het Westen, niet voor hun vrienden. In plaats dat Israël gedwongen wordt de rechtsregels na te leven, wordt alle plooiën glad gestreken en onderzocht hoe Israël kan deelnemen aan de NAVO. De westerse landen geven al hun morele principes op.

Terugtrekking uit de Gazastrook: is de vrede binnen handbereik?

Israël bepaalt zelf wat het van internationale wetten wil naleven: het bereidt zich voor om zich terug te trekken uit de Gazastrook, niet om het Internationale Recht uit te voeren, maar omdat de bezetting van de Gazastrook te kostelijk is. De koloniserende feiten aan de grond gaan gewoon door. Uri Avnery, een Israëlische vredesactivist, waarschuwt: 'Geloof nooit wat Sharon zegt, maar kijk naar zijn daden.' Inderdaad, er is weinig reden tot optimisme. Dagelijks wordt er Palestijns land in beslaggenomen, worden er Palestijnen gevangen genomen zonder aanklacht of proces, de meesten worden gefolterd. Met de regelmaat van de klok worden er volwassenen maar ook kinderen neergeknald: zij halen de media zelden, het zijn slechts Palestijnen. Een onmenselijke repressie wordt opgelegd aan de Palestijnse burgerbevolking. De apartheidsmuur zorgt ervoor dat Palestijnse dorpen en steden open gevangnissen zijn. Een levensvatbare Palestijnse staat wordt daardoor onmogelijk gemaakt. Israël maakt alle dromen voor een duurzame en rechtvaardige vrede stuk tussen Israëli's en Palestijnen; daardoor is het ook een gevaar voor de wereldvrede.

CODIP-ACTIEF

STEUN PALESTINA

1. Extra oproep voor steun aan het Palestijnse volk.

In 2004 kon CODIP 9390,23 euro naar Palestina sturen dankzij uw solidariteit. We willen dit jaar zeker evenveel verzamelen en liefst nog meer!

Op dit ogenblik sponsoren we 6 studentes:

1. Sohaila: sociaal assistent; 3° jaar
2. Rasha: geografie; 3° jaar
3. Faten: wiskunde; 3° jaar
4. Sammar: Wetenschappen, chemie; 2° jaar
5. Nahreen: computer; 3° jaar
6. Inass: "business administration"; 1° jaar

We hebben reeds vele peters en meters die jaarlijks of maandelijks hun bijdrage sturen, waarvoor van harte dank.

Deze studentes krijgen bij het begin van het schooljaar, 500,00 EUR en voor het tweede semester, nog eens 250,00 EUR. De werkelijke kosten liggen hoger dan bij de aanvang van het project, zodat we dus verschillende peters en meters nodig hebben om één studente te steunen.

Verder werden een zestigtal families verder geholpen met noodhulp vooral in de meest getroffen streek van de Gazastrook.

CODIP dankt u van harte voor uw solidariteit!

Voor wie graag nog een extra steentje wil bijdragen: indien het geld bij CODIP terecht komt voor 12 juli, wordt het in de loop van de volgende weken ter plaatse afgegeven. Dus geen verlies van bankkosten. En zoals u weet, houdt CODIP ook geen enkele administratie kost af, aangezien wij volledig werken met vrijwilligers.

U kan uw bijdrage afgeven te Ectorsstr.19 3400 Landen of storten op 000-157 66 47-09 van CODIP.

2. U kan de werking voor Palestina steunen zonder dat het u iets kost!

U kan ervoor zorgen dat uw spaargeld niet naar de oorlogsindustrie gaat en gelijktijdig kan u een project kiezen dat uw steun verdient. CODIP vzw werd in 1999 aanvaard als project bij Netwerk Vlaanderen. U kan dus CODIP steunen zonder dat het u iets kost!

Dit kan bij Krekelsparen bij FORTIS (CODIP of nr 99/0032) en bij de spaarrekeningen bij Triodos. U hoeft alleen te zeggen dat u CODIP wenst te steunen.

Netwerk Vlaanderen vzw
Vooruitgangstraat 333 - bus 9
1030 Brussel
Tel: 02-201.07.70 fax: 02-201.06.02
e-mail: info@netwerk-vlaanderen.be

3. Houd 19 november 2005 vrij: net- en vakoverschrijdende studiedag voor leraren. Dries van Agt en Machover komen naar Brussel.

CODIP-pers verschijnt vier keer per jaar in januari, april, juli, oktober. Gratis als lid of per e-mail. 5 euro voor postverzending. CODIP-pers verschijnt ook in het Engels. VU: Myriam Vandecan, Ectorsstraat 19, 3400 Landen